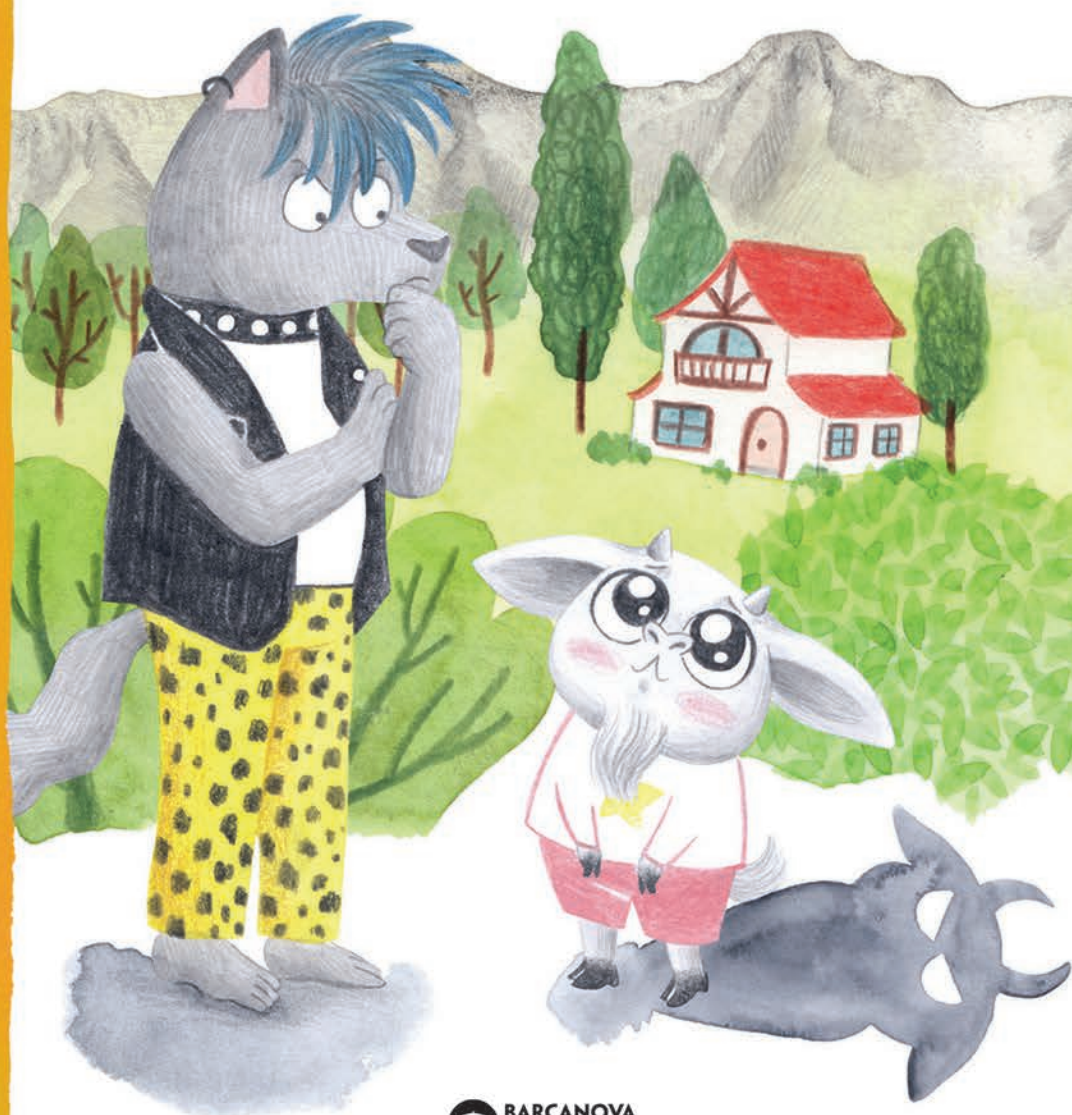

El Hematocrítico

Quin cabridet!

Il·lustracions
de Mar Villar

© 2021, El Hematocrítico
© 2021, Mar Villar, per les il·lustracions
© 2021, M. Mercè Estévez, per la traducció
© 2021 d'aquesta edició: Editorial Barcanova, SA
Rosa Sensat, 9-11, 4a planta
08005 Barcelona
Telèfon 932 172 054
barcanova@barcanova.cat
www.barcanovainfantiljuvenil.cat

Edició en format digital: juny de 2021

ISBN del llibre electrònic: 978-84-489-5439-0

Conversió a format digital: REGA

És prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquest llibre electrònic, com també la seva transmissió, descàrrega, descompilació, tractament informàtic, emmagatzematge o introducció en qualsevol sistema de repositori i recuperació, en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui electrònic, mecànic, conegut o per inventar.

Quin cabridet!

El Hematocrítico

Quin cabridet!

Il·lustracions
de Mar Villar

Per a la Isabel i la Manuela.

El Hematocrítico

Per a la Laia.

Mar Villar

Allà hi ha el Llop Feroç. Però no
tingueu por.

Ja no espanta ningú. Fa temps
que no és un animal salvatge. Això
era abans.

El Llop Feroç té cura del seu nebot
pastisser.

És un ciutadà respectable i una bona
persona; bé, animal (animal *apersonat*).
Fins i tot li ha canviat el caràcter
i sovint, quan va cap a la feina, somriu.
El Llop és feliç.

Això és ara, perquè abans el Llop no era pas així.

No era feliç. Només era feroç.

Era una bèstia que es passejava pels camins fins que trobava alguna cosa per menjar: cérvols, conills, infants, àvies... Tant li feia. Tothom queia a les seves arpes.

Tots els animals del bosc sabien que quan el Llop Feroç apareixia havien de córrer a refugiar-se.

I això van fer els germans porquets.

—No m’agafaràs pas, Llop! He entrat a casa!

—D’aquest munt de palla en dius casa?

—És arquitectura ecològica responsable!

Ja sabeu de què va això, oi?

La superbufada del Llop va rebentar la casa de palla i el porquet va córrer a refugiar-se amb el seu germà mitjà.

—Aquesta casa és de fusta! És molt més resistent! —va dir el Porquet Mitjà.

—Dius que això és una casa? A tot estirar, és una cabana! —se'n va mofar el Llop.

—És una construcció reciclable i sostenible!

El Llop va picar un tauló amb els artells.

—Sou uns arquitectes de nyigui-nyogui!

La bufada feroç va convertir la casa de fusta en una pila de pals i estelles voladores.

La casa de pedra del germà gran era una altra cosa. No era ecològica, ni reciclable ni sostenible. Tampoc no era particularment responsable, però era de pedra. Aquella cosa tan dura de què estan fets els castells i les esglésies i tots els edificis antics i que resisteix la pluja, les canonades i també les bufades dels llops feroços.

Dins de casa, els porquets cantaven victòria.

Aquell va ser el dia que el Llop
va conèixer el Cabridet.

—Bon dia, senyor Llop! Què fas?

El Cabridet era petit, tenia
poca carn als ossos i, sobretot,
era supersupersupersupersuperbonic.

—Deixa'm en pau, napbuf! Estic
intentant tirar a terra aquesta casa.

—Però, aquesta casa és de pedra.
No podràs —va explicar el Cabridet.

—Doncs no em penso quedar sense sopar. Potser em puc entretenir amb unes costelletes de cabrit.

—Però si els porcs són molt més bons!
Mira que grassos que estan aquests!
Amb els seus pernils, els seus braons
i els seus xoriços! Tenen de tot!

I era ben veritat. El tiberi que podia fer amb aquells porcs amb inquietuds arquitectòniques no es podia comparar amb cap altre. Els quilos i quilos de deliciosa carn rosa i greixosa eren molt millor que un aperitiu ossut, però s'hauria de conformar.

Quan el Llop se l'anava a cruspir, el Cabridet li va assenyalar una part de la casa en la qual no s'havia fixat.

—És clar, te'm pots menjar o... Ei, mira aquella xemeneia, Llop! Per què

no t'enfiles fins a la teulada i et coles per allà? No s'ho esperaran!

—Et penses que soc el Pare Noel?

—Barbacoa garantida! Sempre tindràs temps de menjar-te'm, si no pots! O bé podria ser les teves postres!

Al Llop no li va semblar una mala idea en absolut.

—D'acord. Doncs som-hi.

—Espera't! És una mica perillós enfilejar-te sense una escala.

—Què? Jo no necessito escala. Soc un animal salvatge.

—Doncs potser no et podràs enfilejar! O et faràs malbé una arpa i ja no podràs tallar aquells filets! I si acabes arribant a dalt de tot estaràs fet una coca per culpa del cansament i no podràs menjar ni mig porquet.

El Cabridet va convèncer el Llop i aquest va anar a buscar una escala.

